

VASADI PÉTER

Panasz

*Hogy nem vagy itt.
 Ahol meg vagy,
 kellesz is, nem is.
 Ellátnak, igaz, bekötöznek,
 „aranyoskám, inni kell sokat”,
 s „még egy kanálnyiit, életem”;
 én bár nem mondhatom,
 az maradtál nekem.
 Kettéhasítva élek.
 Ágyad üres. A könyveim
 lehelte, papírszagú hideg
 engem lapoz. Megroppannak
 ágydeszkák, székkarok.
 Mint őszi fa, csöndben,
 magamnak hulldogálhatok.
 Tegnap kutatva néztél.
 Kezemhez csúsztattad kezed,
 s egyszerre lobbant bennünk
 elpergő parazsával
 az ősemlékezet.*

*

*Te ott, én itt.
 Te szundikálsz, én
 diszkrétén pusztulok.
 Nem ad hangot szerelmünk.
 Mint lassuló patak,
 kövek közt elcsorog.
 Hol van, hová lett,
 ki szomjazott
 rá ennyire?
 ...Ott én, itt te.
 Uram, Uram,
 de nehéz, de sok.*